

På grund af hvad jag sålunda anført, vågar jag föreslå:
att Riksdagen för sin del måtte besluta en underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran, det täcktes Kongl. Maj:t, med upphäfvande af nu gällande lag om allmänna lands- och häradsvägar, förordna, att lands- och häradsvägar skola byggas och underhållas efter de grunder, som äro stadgade för kommunalutskylder på landet.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1873.

Johannes Andersson,
från Jönköpings län.

N:o 61.

Af Herr C. J. Kjellman från Jönköpings län: Om underdånig skrifvelse angående sättet för posttjenstemäns tillsättande.

Få äro de embetsverk inom riket, hvilket arbetat så mycket på förbättringar inom sin branche som Postverket och jag vågar tro Kammarens ledamöter, jemte mig, insett och värderat det goda och förtjenstfulla sträfvet framåt, som Poststyrelsen hvarje år ådagalägger; knappast hafva vi något verk, hvars krafter och omtanka tagas så mycket i anspråk som detta — dock måste man med stora skäl beklaga, att icke nämnda Styrelse har fria händer vid tillsättandet af sina tjenstemän; vi hafva under de sednaste femtio åren sett, huru Kongl. Maj:t tilldelar de bästa och mest inkomstgifvande postinspektors- och postmästaretjensterne åt gamla och orkeslösa officerare, till exempel, under nästlidne år, erhöi Öfversten Eugène von Wedderkop, då 64 år gammal, Gefle postkontor, som gifver en årlig

inkomst af omkring 5,000 R:dr, alltså är Postverket en slags pensionsanstalt för officerare af alla grader — skall det framgent så fortgå, då har sannolikt hela Postverket sett sina bästa dagar — ty om än General-poststyrelsen önskar och försöker vidtaga de aldra bästa reformer inom verket, kan omöjligen dessa genomdrivas, då sakkunnige och i postgöromålen hemmastadde män saknas — jag tillåter mig begagna ordet "saknas" — emedan den tjensteman, som i tio, tjugo à trettio år trälät, likasom oxen för plogen, i Postverkets tjenst, ovilkorligen måste tröttna, blifva liknöjd och förslöad, då han ser sina bästa arbetsdagar försvinna år från år och aldrig blifva annat än postskrifvare; när sådana befordringssystemer följas, blir slutligen General-poststyrelsen i saknad af det nödvändiga biståndet för sina nyttiga reformers genomdrifvande.

Vill man se till hvad som fordras för att bli antagen till extra kammarskrifvare vid Postverket, så är detta visserligen icke annat än studentexamen, undergången på reallinien, men de flesta veta att denna examen, huru obetydlig den än är, sällan absolveras förrän ynglingen är myndig, dertill föräldrar eller anförvandter uppoffrat flere tusen riksdaler; är den unge extra posttjenstemannen mycket ordentlig, kan han möjligen efter femton års trägen tjenstgöring bli postexpeditör med knappast 1,000 R:drs årlig inkomst, och efter trettio års sträfvande får han möjligen en något bättre syssla inom verket med 1,200 högst 1,500 R:dr årlig lön, och någon vidare befordran inom Postverket är ej skäl att tänka på; vi antaga nu att den 50-årige postexpeditören, med 30 års utmärkta tjenstemeriter, inträdt i äktenskap och eger möjligen en familj om 6 à 7 personer att försörja, så kan säkerligen hvar och en inse, att fattigdom och elände dag från dag skall förtära familjens stöd och slutligen bortrycka detsamma, då troligen fattigvården måste taga hand om den stackars faderlösa familjen. På sådant sätt behandlar Sverige sina posttjenstemän, blott derföre att landets officerare måste hafva den bästa postsysslan.

Om man nu ser till hvad som fordras för att bli officer, så är det en obetydlig skilnad emellan student- och officersexamen; om ynglingen är flitig undergår han officersexamen på 1 à 2 år efter studentexamen och såsom underlöjtnant varierar lönen emellan 600 à 1,200 R:dr; efter tio års tjenstgöring är han vanligen löjtnant och efter tjugofem år ryttmästare eller kaptan, då han åtnjuter mellan 2, 3 à 4,000 R:dr i årlig inkomst, utan att under de 25 tjensteåren hafva någon enda månad arbetat så mycket som en postskrifvare under blott en vecka; Har officeren tjenat i 30 år och är 55 år gammal, har han i årlig pension dubbelt så mycket som en vanlig postexpeditör har i lön under två år; men det är ju ganska bekvämt att på ålderdomen hafva ett par tusen riksdaler i pension och ett postkontor som lemnar årligen några tusen riksdaler, och dertill skötes af en gammal, pålitlig och skicklig postskrifvare, som icke allenast gränat uti Postverkets tjenst utan äfven är utsliten.

Den

Den tanken ligger nära till hands: hvarföre utnämner icke Kongl. Maj:t gamla officerare till tullförvaltare? Jo, helt enkelt därför att officerarne, om de placeras vid tullstaten, icke kunna få någon tullskrifvare, som förrättar tjensten, och sjelfve äro de dertill oförmögne.

På grund af hvad jag nu haft äran andraga, får jag anhålla, det Riksdagen behagade till Kongl. Maj:t aflåta underdånig skrifvelse, med underdånig anhållan det Kongl. Maj:t för framtiden måtte tillåta General-poststyrelsen att sjelf utnämna alla sina tjenstemän, eller ock att Kongl. Maj:t endast utnämner den till posttjensteman, som har General-poststyrelsens förord såsom det vanligen sker inom Tullverket.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1873.

C. J. Kjellman,
från Jönköpings län.

N:o 62.

Af Herr C. J. Kjellman från Jönköpings län: Om skyldighet för emigranter att erlägga en särskild utflyttningsafgift.

Under loppet af de sednare åren, då Försynen gifvit oss rika skördar, hvarigenom handeln och industrien på ett förvånande sätt utvecklats sig, fabriker inrättats det ena efter det andra och jernvägsbyggnaden sträckt sig till de flesta provinser inom riket, skulle man med skäl kunnat antaga att emigrationen derigenom

Bih. till Riksd. Prot. 1873. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 6 Häft.